

УДК 354:328.625

[https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-1\(1\)-146-157](https://doi.org/10.52058/3041-1254-2024-1(1)-146-157)

Костенюк Наталя Іванівна, кандидат наук з державного управління, доцент кафедри соціально-гуманітарних наук, Науково-навчальний Інститут публічної служби та управління Національного університету «Одеська політехніка», Україна, 65009, місто Одеса, вул Генуезська, 22, тел.: (050) 391-13-54, <https://orcid.org/0000-0001-6723-7166>

Саркісов Ігор Радикович, аспірант кафедри соціально-гуманітарних наук, Науково-навчальний Інститут публічної служби та управління Національного університету «Одеська політехніка», Україна, 65009, місто Одеса, вул Генуезська, 22, тел.: (093)1683333

ОСОБЛИВОСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ В УКРАЇНИ

Анотація. Публічне управління інноваційною діяльністю у сфері транспорту в Україні має свої особливості, що визначаються як національними, так і міжнародними контекстами, а також специфікою транспортної галузі. Україна зобов'язана відповідати міжнародним стандартам у сфері транспорту, що вимагає введення відповідних законодавчих актів та політик для розвитку інновацій. Система управління транспортом в Україні може бути роздібною через наявність різних міністерств та відомств, що відповідають за різні види транспорту, що може ускладнювати координацію та впровадження інновацій. Недостатня фінансова підтримка може бути перешкодою для впровадження інновацій у транспортній галузі.

Для забезпечення успішного впровадження інновацій необхідно забезпечити достатні фінансові ресурси, як з бюджету, так і за участі приватного сектору. Інновації в сфері транспорту можуть включати в себе нові технології, такі як електричні автомобілі, безпілотні літальні апарати, смарт-транспортні системи тощо. Однак впровадження цих технологій може вимагати не лише технічних, а й правових та організаційних змін. Співпраця з приватним сектором може стати ключовим елементом успішного впровадження інновацій у транспортній галузі. Це може включати партнерство у впровадженні нових технологій, фінансуванні проектів та спільній розробці стратегій. Впровадження нових технологій у сферу транспорту потребує уваги до ризиків і забезпечення безпеки, що може вимагати відповідних заходів з управління ризиками та регулювання.

Враховуючи ці особливості, публічне управління інноваційною діяльністю у сфері транспорту в Україні повинне бути спрямоване на сприяння

розвитку та впровадженню нових технологій, забезпечення координації між різними зацікавленими сторонами та забезпечення ефективного використання ресурсів.

Зазначено, що для удосконалення публічного управління інноваційної діяльності в сфері транспорту є важливим завданням для розвитку сучасних транспортних систем. Органи публічної влади можуть створювати стимули для розвитку інновацій в транспортній сфері шляхом надання грантів, податкових пільг або інших фінансових заходів для підтримки досліджень та розробок нових технологій у сфері транспорту.

Ключові слова: інновація, інноваційна діяльність, органи публічної влади, публічне управління, сфера транспорту.

Kosteniuk Natalia Ivanivna, PhD in Public Administration, Associate Professor of the Department of Social Sciences and Humanities, ESI of Public Service and Administration Odesa Polytechnic National University, of the Department of Social and Humanitarian Sciences. Ukraine, 65009, Odessa, Genuzska str., 22, tel.: (050) 391-13-54, <https://orcid.org/0000-0001-6723-7166>

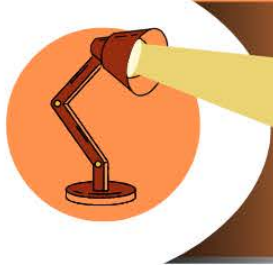
Sarkisov Ihor Radikovich, Postgraduate student of the Department of Social and Humanitarian Sciences, ESI of Public Service and Administration Odesa Polytechnic National University, of the Department of Social and Humanitarian Sciences, Ukraine, 65009, Odessa, Genuzska str., 22, tel.: (093)1683333

FEATURES OF PUBLIC MANAGEMENT OF INNOVATIVE ACTIVITIES IN THE FIELD OF TRANSPORT IN UKRAINE

Abstract. Public management of innovative activities in the field of transport in Ukraine has its own characteristics, which are determined by both national and international contexts, as well as the specifics of the transport industry. Ukraine is obliged to meet international standards in the field of transport, which requires the introduction of relevant legislative acts and policies for the development of innovations. The transport management system in Ukraine can be fragmented due to the presence of different ministries and departments responsible for different types of transport, which can complicate coordination and implementation of innovations. Insufficient financial support can be an obstacle to innovation in the transport sector.

To ensure the successful implementation of innovations, it is necessary to provide sufficient financial resources, both from the budget and with the participation of the private sector. Innovations in transportation can include new technologies such as electric cars, drones, smart transportation systems, etc. However, the implementation of these technologies may require not only technical, but also legal and organizational changes. Cooperation with the private sector can

be a key element in the successful implementation of innovations in the transport industry. This may include partnering in the implementation of new technologies, financing projects and joint development of strategies. The implementation of new technologies in the field of transport requires attention to risks and ensuring safety, which may require appropriate risk management and regulatory measures.

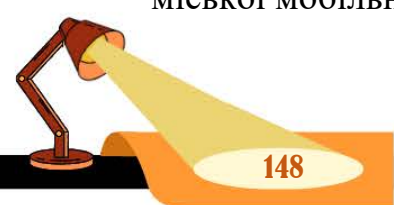
Taking into account these features, public management of innovative activities in the field of transport in Ukraine should be aimed at promoting the development and implementation of new technologies, ensuring coordination between various stakeholders and ensuring efficient use of resources.

It is noted that improving the public management of innovative activities in the field of transport is an important task for the development of modern transport systems. Public authorities can create incentives for the development of innovations in the field of transport by providing grants, tax incentives or other financial measures to support research and development of new technologies in the field of transport.

Key words: innovation, innovative activity, public authorities, public administration, sphere of transport.

Постановка проблеми. Транспортна сфера виступає однією з найважливіших складових ринкової транспортної інфраструктури, яка істотно впливає на ефективність соціально-економічного розвитку країни та її окремих регіонів. Ефективна транспортна інфраструктура забезпечує ефективність виробництва і споживання товарів, стимулює економічний розвиток, забезпечує доступність ринків, сприяє розширенню бізнесу та інвестицій. Крім того, розвиток транспортної інфраструктури може покращити якість життя громадян, забезпечуючи швидкий та зручний доступ до послуг, освіти, медичного обслуговування та інших соціальних потреб. Тому вдосконалення транспортної сфери є важливим завданням для розвитку країни та підвищення її конкурентоспроможності на міжнародному ринку.

Сучасні умови дійсно вимагають економічної самостійності та структурної перебудови господарства, особливо в контексті швидко економічного та технологічного розвитку. Розвиток ринку транспортних послуг важливий для забезпечення ефективного функціонування економіки з точки зору переміщення товарів, людей та інформації. З розвитком глобалізації зростає потреба в швидкому та ефективному переміщенні товарів між країнами. Розвиток транспортної інфраструктури та послуг сприяє покращенню логістичних ланцюгів, що є ключовим для забезпечення глобальної конкурентоспроможності. У мегаполісах та містах зростає кількість людей, що робить необхідним розвиток ефективних систем громадського транспорту та інших транспортних послуг для забезпечення міської мобільності.

Таким чином, швидкий прогрес у різних галузях економіки створює потребу у прискоренні взаємодії між ними. Це також стимулює транспортний ринок постійно шукати нові шляхи розвитку шляхом впровадження інновацій. Інновації можуть включати в себе нові технології для підвищення ефективності та екологічності транспортних засобів, розробку нових логістичних рішень для підвищення швидкості та надійності доставки товарів, а також вдосконалення систем управління та взаємодії між різними ланками логістичного ланцюга. Все це сприяє підтримці та зміцненню конкурентоспроможності транспортного ринку в умовах швидко розвитку економічного середовища.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Інноваційна діяльність у сфері транспорту в Україні є пріоритетним напрямком наукових досліджень на протязі тривалого періоду часу. Теоретико-методологічним і практичним аспектам забезпечення інноваційної діяльності у сфері транспорту з метою підвищення ефективності управління транспортної галузі присвячені праці В. Богомолової, О. Дейнеки, В. Диканя, І. Дмитрієва, О. Євсєєвої, В. Ільчука, І. Зайцевої, О. Зоріної, Л. Калініченко, О. Кірдіної, О. Криворучко, В. Компанієць, М. Міщенко, Є. Малицької, О. Никифорок, В. Овчиннікової, Ю. Пащенко, Л. Позднякової, Є. Сича, І. Токмакової, В. Третяк, І. Чорнобровки, В. Шинкаренка, В. Яновської. Але проте інноваційні технології постійно вдосконалюються, виникають нові й нові методи публічного управління, тому ця сфера потребує постійного вивчення.

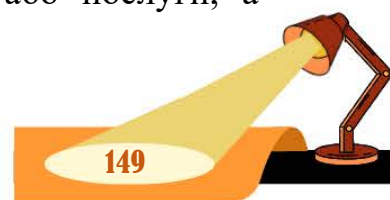
Мета статті – дослідження особливостей публічного управління інноваційною діяльністю у сфері транспорту в Україні.

Виклад основного матеріалу. Поняття інновації у відповідності до дослівного трактування латинського походження терміну, представляє собою оновлення, яке виходить із внутрішньої потреби (in – від лат. всередині, novation – від лат. оновлення) [1, с. 636].

Тобто діяльність, яка пов'язана із неперервним оновленням техніки і технології. Проте таке твердження виключає із інновації факт її створення, розробки, випуску інноваційної продукції, а також не робить акцент на унікальності впроваджених технологій, оскільки йде мова лише про поточне оновлення фондів. В українській юридичній та економічній термінології поняття «інновація» з'явилося на початку 80-х років минулого століття [1, с. 635].

Згідно з трактуванням, поданим в економічній енциклопедії, інновація виражається як новий підхід до конструювання, виробництва, збуту товарів, завдяки чому інноватор та його компанія здобувають переваги над конкурентами [2, с. 8].

Сьогодні у вітчизняному законодавстві інновації розглядають як результат інноваційної діяльності – новостворені (застосовані) і (або) удосконалені конкурентоспроможні технології, продукція або послуги, а

також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [3].

Відповідно до міжнародних стандартів інновація визначається як кінцевий результат інноваційної діяльності, втілений у вигляді нового або вдосконаленого продукту чи технологічного процесу, який використовується в практичній діяльності або у новому підході до соціальних послуг.

Інноваційна діяльність — процес, спрямований на розробку та трансформацію результатів наукових досліджень та розробок чи інших науково-технічних досягнень у новий чи вдосконалений технологічний процес, що використовується у практичній діяльності, а також у пов'язані з цим додаткові наукові дослідження та розробки. Цей процес включає в себе не лише розробку нових ідей та концепцій, але й їх комерціалізацію та впровадження на ринку, а також постійне вдосконалення технологій і продуктів на основі здобутого досвіду та змін у вимогах споживачів чи умовах ринку. Інноваційна діяльність є ключовим фактором у розвитку сучасних економік та стимулює прогрес у різних сферах життя.

З іншого боку інноваційна діяльність - це комплексний процес, який включає в себе реалізацію ідей, як у сфері фундаментальних та прикладних наукових досліджень, так і в області технологій. Цей процес також включає організаційні, фінансові та комерційні заходи для успішної реалізації інноваційних продуктів або послуг на ринку. Інноваційна діяльність спрямована на створення нових рішень, продуктів або послуг, які можуть приносити значні користи суспільству, підвищувати конкурентоспроможність підприємств та сприяти економічному зростанню.

У широкому значенні визначення інноваційної діяльності як діяльності, спрямованої на покращення використання ресурсів, підвищення рівня та розширення структури потреб суспільства та людини, відображає сутність і значення інновацій у сучасному світі. Інновації можуть приймати різні форми, включаючи технологічні нововведення, нові підходи до управління, нові продукти або послуги, нові методи виробництва тощо. Головна мета інновацій полягає в тому, щоб забезпечити покращення у всіх сферах життя, сприяючи економічному зростанню, соціальному прогресу та підвищенню якості життя.

Покращення використання ресурсів означає більш ефективне використання часу, грошей, матеріалів та інших ресурсів з метою забезпечення оптимальних результатів. Підвищення рівня та розширення структури потреб суспільства та людини відбувається через створення нових продуктів, послуг або систем, які задовольняють змінні потреби та вимоги споживачів.

У вузькому розумінні під інноваційною діяльністю розуміється діяльність, яка використовує результати фундаментальних наукових досліджень для

створення нових продуктів, технологій або послуг, або для удосконалення існуючих. Ця діяльність передбачає комерціалізацію результатів наукових розробок та їх впровадження на ринку. Інноваційна діяльність включає в себе весь процес від трансформації ідей в продукти, до їх реалізації на ринку.

Так, у Законі України «Про інноваційну діяльність» знаходимо таке визначення поняття «інноваційна діяльність» — діяльність, що спрямована на використання й комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [3].

З розвитком інноваційної діяльності в науковій літературі часто виокремлюються три основні підходи:

1. Технологічний підхід. Цей підхід акцентує увагу на використанні новітніх технологій і наукових досягнень для створення нових продуктів, процесів або послуг. Він часто асоціюється з дослідницько-розвідувальною діяльністю, впровадженням нових матеріалів, методів виробництва, інноваційних технологій.

2. Стратегічний підхід. Цей підхід орієнтований на розробку стратегій, які сприяють інноваційному розвитку підприємства. Він включає в себе аналіз внутрішніх та зовнішніх факторів, формулювання місії і цілей, визначення конкурентних переваг та ризиків. Цей підхід розглядає інновації як стратегічний інструмент для досягнення довгострокового успіху.

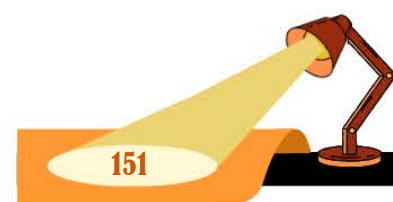
3. Організаційно-керівницький підхід. Цей підхід зосереджений на внутрішніх аспектах організації та керівництва, які сприяють інноваційному розвитку. Він включає в себе вивчення корпоративної культури, структури організації, систем мотивації та управлінських процесів. Цей підхід акцентує на важливості створення сприятливого середовища для стимулювання та підтримки інновацій.

Ці підходи можуть використовуватися як окремо, так і в поєднанні залежно від конкретної ситуації та цілей підприємства. Враховуючи комплексний характер інноваційної діяльності, часто важливо використовувати комбінацію різних підходів для досягнення успішних результатів.

Управління інноваційною діяльністю - це процес планування, організації, контролю та координації дій з метою створення та впровадження нових ідей, продуктів, послуг або процесів, що призводять до покращення ефективності, конкурентоспроможності та стійкого розвитку організації.

До основних складових управління інноваційною діяльністю входять:

- стратегічне планування інновацій. Визначення мети інноваційної діяльності, аналіз ринку, конкурентів та потенційних можливостей;
- збір ідей. Залучення ідей від співробітників, клієнтів, партнерів, а також від зовнішніх джерел, таких як дослідження ринку і технологічні тренди;
- оцінка ідей. Вибір найбільш перспективних ідей для подальшої розробки на основі критеріїв, таких як потенційний вплив, ризики і ресурси, необхідні для реалізації;

- розробка інноваційних продуктів або послуг. Створення концепцій, прототипів, випробування та вдосконалення нових продуктів або послуг;
- впровадження інновацій. Визначення стратегії впровадження на ринок, маркетингова підтримка, навчання персоналу та підтримка клієнтів;
- контроль і оцінка результатів. Вимірювання ефективності інноваційних проектів, аналіз відхилень від поставлених цілей та внесення коректив у стратегію;
- стимулювання інноваційного середовища. Створення умов для стимулювання творчості та інновацій в організації шляхом надання підтримки, навчання, винагород та визнання успіхів [4, с.7}.

Отже, управління інноваційною діяльністю є ключовим елементом стратегічного управління організацією і дозволяє їй адаптуватися до змін у внутрішньому та зовнішньому середовищі, збільшувати свою конкурентоспроможність та досягати стійкого розвитку.

Публічне управління інноваційною діяльністю - це процес планування, координації, виконання та оцінки стратегій, програм та політик, спрямованих на стимулювання та підтримку інновацій у суспільстві. Основна мета публічного управління інноваціями полягає в створенні сприятливого середовища для розвитку та впровадження новаторських ідей, технологій та практик.

Уряд може використовувати різноманітні механізми, такі як фінансові стимули, гранти, податкові пільги або закупівлі інноваційних продуктів та послуг, для сприяння розвитку інновацій. Регулювання може бути спрямоване на створення умов для розвитку інноваційного сектору, а також забезпечення безпеки та ефективності інноваційних продуктів та послуг. Публічне управління також включає планування та реалізацію інфраструктурних проектів, спрямованих на покращення транспортної системи, включаючи будівництво нових доріг, розширення громадського транспорту та впровадження інтермодальних перевезень.

Для забезпечення сталого розвитку транспортної системи важливо здійснювати дослідження та розвиток нових технологій, таких як електричні та гібридні автомобілі, автономні транспортні засоби, сучасні системи управління рухом та інші. Тому, уряд може інвестувати в створення інфраструктури, такої як дослідницькі центри, інноваційні парки або технологічні кластери, що сприяють співпраці та обміну знаннями між учасниками інноваційного екосистеми. Забезпечення якісної освіти та розвитку кадрів в області науки, технологій, інженерії та інновацій сприяє формуванню конкурентоспроможної працездатної сили.

Уряд може розробляти політики, спрямовані на зменшення бюрократичних перешкод, підвищення доступності фінансування та зменшення ризиків для інноваційних підприємств. Тому, важливо залучати громадськість та

зацікавлені сторони до процесу прийняття рішень щодо інновацій, а також забезпечувати прозорість та відкритість у цих процесах [4, с.7].

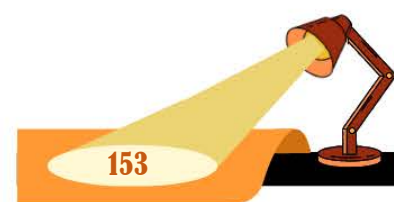
Загалом, публічне управління інноваціями спрямоване на створення умов для стійкого та стабільного розвитку економіки та суспільства шляхом стимулювання інноваційного потенціалу та забезпечення його реалізації. Загалом, ефективне публічне управління інноваційною діяльністю у сфері транспорту в Україні сприяє покращенню транспортної системи, забезпечує конкурентоспроможність країни на міжнародному ринку та підвищує якість життя громадян.

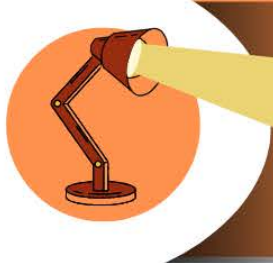
На основі існуючої літератури виділяють декілька класичних факторів, які впливають на розвиток інноваційних процесів:

- відповідність ресурсних потреб до можливостей підприємства;
- узгодження стратегії розподілу ресурсів на кожному етапі інноваційного процесу;
- встановлення взаємозв'язків та взаємодії між підрозділами, які беруть участь у створенні інноваційного продукту та координація їх діяльності;
- забезпечення такої якості продукції, яка спрямована на задоволення потреб споживачів;
- залучення висококваліфікованих кадрів та, за необхідності, встановлення системи навчання для підготовки персоналу [5, с. 414].

Слово публічний в своєму значенні походить від слова від латинського слова *publicus* – суспільний, народний. В українських нормативно-правових актах термін «публічне управління» відсутній. Ю. Шаров вважає, що поняття «публічне (державне) управління» охоплює три виміри: урядування як процес колективного вироблення та реалізації стратегічних рішень на основі механізмів консенсусу формування й узгодження політики та координації дій ключових учасників; адміністрування як чіткий розподіл повноважень і обов'язків між учасниками процесу та інформаційно-комунікативне забезпечення вертикальної та горизонтальної координації дій між суб'єктами врядування; менеджмент як сукупність процесів, що спираються на інституційну основу адміністрування і спрямовані на забезпечення виконання стратегічних рішень, прийнятих у системі врядування, за рахунок використання раціональних управлінських технологій, методів, засобів і форм управління [6, с. 7].

Отже, цей вчений уподібнює поняття «державне управління» і «публічне управління». В той час, як Задихайло О.А. розглядає публічне управління, як самостійний термін, який не можна ототожнювати з поняттям «державне управління», оскільки публічне управління забезпечує взаємодію між політичною системою, державним сектором та муніципальними структурами із залученням суспільства до механізму контролю всіх органів публічної влади [7, с. 46].

На нашу думку, публічне управління інноваційною діяльністю потрібно розглядати як широке поняття, складовими якого є державне та недержавне управління, підприємства та суспільство, яке здійснює контроль за дотриманням верховенства права органами публічного управління. Державне управління полягає у діяльності органів державної виконавчої влади України, систему яких утворюють: Кабінет Міністрів України; міністерства, національні агентства державні служби; місцеві державні адміністрації, місцеві органи виконавчої влади, а також територіальні органи центральних органів влади щодо організування виконання чинних нормативно-правових актів, розподілу наявних ресурсів та реалізації інноваційної політики держави. Недержавне управління інноваційною діяльністю складається з системи недержавних органів управління, зокрема неурядових міжнародних організацій, галузевих об'єднань, інвестиційних фондів, засобів масової інформації тощо, діяльність яких сприяє формуванню інноваційної економіки України. Важливу роль при реалізації публічного управління відіграють налагоджені зворотні зв'язки з підприємствами, адже саме від ефективності їх інноваційної діяльності залежить інноваційний розвиток України.

Публічне управління інноваційною діяльністю в Україні керується такими основними нормативно-правовими актами, як Конституція України, Господарський кодекс, Закон України «Про інноваційну діяльність», Закон України «Про пріоритетні напрями розвитку інноваційної діяльності в Україні», Закон України «Про інвестиційну діяльність», Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність», Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» та іншими, які формують правове, економічне та організаційне підґрунтя державного регулювання інноваційної діяльності в Україні, визначаючи форми державного стимулювання інноваційних процесів з метою розвитку української економіки інноваційним шляхом

Проблеми інноваційної діяльності у сфері транспорту в Україні можуть бути різноманітними і включати в себе наступне:

1. Недостатня інвестиційна привабливість. Інвестиційна привабливість транспортного сектору України може бути недостатньою через велику кількість адміністративних бар'єрів, високий рівень корупції, нестабільність правової системи та відсутність прозорих правил гри для бізнесу.

2. Застаріла інфраструктура. Багато об'єктів транспортної інфраструктури в Україні залишаються застарілими та потребують серйозного оновлення і модернізації.

3. Недостатня регуляторна база. Відсутність або недосконалість регуляторної бази у сфері транспорту може гальмувати розвиток інноваційних проектів та технологій.

4. Низький рівень досліджень і розробок. Недостатній обсяг наукових досліджень та розробок у сфері транспорту також може стати перешкодою для впровадження новаторських технологій.

5. Недостатня координація між секторами. Відсутність ефективної співпраці та координації між різними секторами транспортної системи (залізничним, автомобільним, морським, повітряним) може призвести до неефективного використання ресурсів та повторюваних зусиль.

6. Екологічні проблеми. Сучасні вимоги до транспорту включають також питання екологічності. Зменшення викидів шкідливих речовин і покращення екологічних стандартів може вимагати значних інвестицій і новаторських підходів.

Розв'язання цих проблем вимагатиме комплексного підходу, який включатиме в себе поліпшення бізнес-клімату, стимулювання інвестицій, розробку та впровадження нових технологій, модернізацію інфраструктури та покращення регуляторної бази. Також важливо підтримувати співпрацю між різними галузями транспортного сектору та залучати міжнародний досвід та експертизу.

Таким чином, для удосконалення публічного управління інноваційної діяльності в сфері транспорту може включати різноманітні заходи та стратегії для забезпечення ефективного впровадження та розвитку інновацій у цій галузі. До основних напрямків для удосконалення публічного управління в цій сфері можна віднести:

1. Створення стимулів для інновацій. Введення фінансових та нефінансових стимулів для підприємств та дослідницьких установ для розробки та впровадження інновацій у транспортну сферу. Це може включати гранти, податкові пільги, конкурси та інші механізми.

2. Партнерство між секторами. Сприяння співпраці між урядовими органами, приватним сектором, академічними установами та громадськістю для спільного вирішення проблем та стимулювання інновацій.

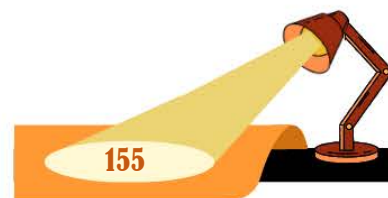
3. Регулювання та політика. Розроблення адаптивних регуляторних рамок, які сприяють інноваціям, одночасно забезпечуючи безпеку, якість та ефективність у транспортній сфері.

4. Розвиток інфраструктури та технологій. Інвестиції у розвиток інфраструктури, яка сприяє інноваціям, такої як мережі електрозарядних станцій для електромобілів, інтелектуальні транспортні системи тощо.

5. Стимулювання досліджень та розробок. Фінансування дослідницьких проектів у галузі новітніх технологій та інновацій в транспортній сфері.

6. Навчання та розвиток кадрів. Розвиток програм навчання та підготовки персоналу для роботи з новими технологіями та інноваціями у транспорті.

7. Моніторинг та оцінка. Систематичний моніторинг та оцінка ефективності інноваційних проектів та програм у транспортній сфері для вдосконалення стратегій управління.

Ці напрямки можуть бути використані для створення більш сприятливого середовища для інновацій в сфері транспорту та підвищення ефективності управління цим процесом.

Висновки. Публічне управління інноваційною діяльністю в сфері транспорту в Україні має свої особливості, які визначаються конкретними викликами і можливостями цього сектору. Україна активно працює над реформуванням своєї транспортної системи з метою підвищення ефективності та конкурентоспроможності. Це включає в себе впровадження нових технологій, стандартів безпеки, розвиток інфраструктури та підтримку інноваційних проектів.

Органи публічної влади сприяють розвитку інновацій у транспортній сфері шляхом надання грантів, податкових пільг, залучення інвестицій тощо. Це може охоплювати такі напрямки, як електрична та гібридна техніка, автономні автомобілі, розумні системи управління трафіком тощо. Важливою особливістю є співпраця між державними органами, приватним сектором, академічними установами та громадськістю для спільного розв'язання проблем та реалізації інноваційних проектів. Це може включати створення інноваційних кластерів або платформ для обміну досвідом та ідеями.

Для успішного впровадження інновацій у транспортну сферу необхідне належне регулювання та стандартизація. Державні органи мають забезпечити належне законодавче середовище, що сприяє розвитку нових технологій та їх безпечному використанню. Запровадження інновацій у сферу транспорту вимагає наявності кваліфікованих фахівців з відповідними знаннями та навичками. Тому важливою є підготовка кадрів у галузі транспортного менеджменту, інженерії, інформаційних технологій тощо.

Інновації у транспортній сфері мають бути доступними для всіх верств населення та забезпечувати стаке функціонування системи. Це означає розробку інновацій, які враховують потреби людей з обмеженими можливостями, а також забезпечення безперервності послуг у різних умовах. Ці особливості публічного управління інноваційною діяльністю у сфері транспорту в Україні визначаються потребами суспільства, технологічними можливостями та міжнародними стандартами, що сприяють розвитку цього ключового сектору економіки.

Література:

1. Березньов С. В. Інноваційне інвестування в економіці і деякі підходи до оцінки ефективності інноваційних вкладень / С. В. Березньов // Економіка і підприємництво. - 2014. - № 11. - С. 635-639
2. Харів П. С. Інноваційна діяльність підприємства та економічна оцінка інноваційних процесів. / С.П. Харів. - Т. : Економічна думка, 2003. - 326 с.
3. Закон України «Про інноваційну діяльність» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=40-15>

4. Крилов Д. І. Інноваційна діяльність підприємства: місія, завдання та особливості організації / Д. І. Крилов // Проблеми і перспективи економіки та управління. - 2023. - 1 (33). - С.7-14.

5. Ілляшенко С. М. Маркетинг. Менеджмент. Інновації: монографія./ С.М. Ілляшенко. - С.: Папірус, 2010. - 623 с.

6. Шаров Ю.П. Інноваційні інструменти публічного адміністрування: європейський контекст / Ю.П. Шаров // Публічне управління: теорія та практика. - 2010.- № 1. - С. 5-9.

7. Задихайло О.А. Співвідношення понять «державне управління», «публічне управління» та «публічне адміністрування в категоріальному апараті адміністративного права» / О.А. Задихайло // Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди «Право». - 2020.- Вип. 31. -С. 43-48.

References:

1. Bereznev, S. V. (2014). Innovacijne investuvannja v ekonomici i dejaki pidhodi do ocinki ефективності innovacijnih vkladov [Innovative investment in the economy and some approaches to evaluating the effectiveness of innovative investments]. *Ekonomika i pidpriemnictvo - Economics and business*, 11, 2, 635–639 [in Ukrainian].

2. Khariv, P. S. (2003). *Innovacijna dijial'nist' pidpriemstva ta ekonomichna ocinka innovacijnih procesiv* [Innovative activity of the enterprise and economic assessment of innovative processes]. Т.: Economic thought [in Ukrainian].

3. Zakon Ukrainy «Pro innovatsiinu diialnist'» [The Law of Ukraine «On the innovative activity»]. (n.d.). *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=40-15> [in Ukrainian].

4. Krylov, D. (2023). Innovacijna dijial'nist' pidpriemstva: misija, zavdannja ta osoblivosti organizacii [Innovative activity of the enterprise: mission, tasks and peculiarities of the organization]. *Problems and prospects of economics and management - Problemi i perspektivi ekonomiki ta upravlinnja*, 1 (33), 7–14 [in Ukrainian].

5. Ilyashenko, S. M. (2010). *Marketing. Menedzhment. Innovacii* [Marketing. Management. Innovations]. Sumy: LLC "Printing house" "Papyrus" [in Ukrainian].

6. Sharov Yu.P. (2010). Innovacijni instrumenti publicnogo administruvannja: evropejs'kij kontekst [Innovative tools of public administration: the European context]. *Publichne upravlinnja: teorija ta praktika - Public administration: theory and practice*, 1, 5-9 [in Ukrainian].

7. Zadyhaylo, O.A. (2020). Spivvidnoshennja ponjat' «derzhavne upravlinnja», «publichne upravlinnja» ta «publichne administruvannja v kategorial'nomu aparatu administrativnogo prava» [Correlation of the concepts "state administration", "public administration" and "public administration in the categorical apparatus of administrative law"]. *Zbirnik naukovih prac' Harkivs'kogo nacional'nogo pedagogichnogo universitetu imeni G. S. Skovorodi «Pravo» - Collection of scientific works of Kharkiv National Pedagogical University named after H.S. Skovoroda "Law"*, 2, 31, 43-48 [in Ukrainian].

